
Miklya Zsolt

MIKOR A NYITOTT KÖNYV

Lapozott, lapozgatott.
Szeme körül elsimultak
a szarkalábak. Úgy vettem
észre, most nem olyan szigorú,
mint amikor a füzeteket javítja.
Jóllehet ő nem vett észre engem.
A nagyfotel kopott támfala mögött
ültem, valamit rakosgattam, már
nem tudom, mit, amikor belépett.
Angyalok járhatnak ilyen súlytalan
egyszerűen. A dívány meg sem
nyikordult, magától vette fel elnyűtt
alakját, a párna besüppedt, mégis
lebegni látszottak fekete hajfürtjei.
Újra elhatároztam, nem leszek
másba szerelmes. Csak jóval
később, úgy tűnt, időn túl
mertem megmoccanni, mikor
a nyitott könyv a szőnyegre
hangtalan lecsúszott.

NEVEKKEL JÁRKÁL

Leveleket ír. Szerényebb annál,
hogy versnek nevezze őket, külön
nevet ad mindnek, ez az én macskám,
platánom, esőcseppem, játszóterem.
Nevekkel járkál, belesugdossa a
szélbe, aztán úgy tesz, mintha
csak füttyörészne. Mintha a szél
felkapná, vinné, s barna hátára
fektetné leveleit.

Titkokat ír. Tudja, kibeszélni nem lehet őket, fedőnevet ad mindnek, téged macskának hívnak ezentúl, téged platánnak, esőnek, játszótérnek. Összekacsint a széllel, aki titkokat sugdos fülébe, aztán úgy tesz, mintha csak vihar készülődne. Mintha a letört ágak, összehordott levelek egyik lennének a demonstrációban.

HÁTHA FOLYTATÓDNI ENGEDNE

*„Köthessem újra a végtelen szálát,
vagy: más kösse helyettem?”
(Takács Zsuzsa)*

Félbehagyott kötéseid. Az iszony, ahogyan a legombolyodó fonalra gondolsz. Emlékszel bizonytalan kezére, ahogy a közönséges rafia-gombolyagot maga alá ejtette. Az ízléstelen nipp-alátétek tömkelegére. Hallom a zsírosodó klaviatúragombok ütéseit. Sortüzek peregnek ilyen rendíthetetlen bizalommal. Nem akarlak zavarni oly jelentéktelen kérdésekkel, mint „Hol ejtettem el múltkor a szálát?” A szálak elvarrása nem a te dolgod, megtanulhattam volna rég. De olyan jólesik néha eljátszani a gondolattal, elbíbelődni a bolyhos gyapjúfonállal, pedzegetni a kikandikáló szálát, hátha folytatódni engedne mégis.

Schein Gábor

(EGY BARÁTHOZ)

ha felhívnál egy túlvilági telefonfülkéből
 (vagy már arra is van mobil?), és kérdenéd,
 mi történt velünk, mióta nem húz
 az itteni sár, nem dicsekedhetnék.
 az örült zajlást, a zajokat, ahogy hínárként
 tépjük magunkról viszonyaink paranoiáit,
 te jobban ismered. most épp az van soron,
 hogy ki miért lép ki, miért nem, valamiből,
 ami régóta nincs. a minap hallottam viszont
 egy égei szigetről, ahol októbertől ápriliséig
 olyan vad szél fúj, hogy a mézsfehér házak
 lakói ki sem dugják az orrukat, ablakot, ajtót
 bezárnak. ott a szőlő, mint egy kúszónövény,
 a földhöz simulva nő, óvatlan szem észre
 sem veszi a szederszínű, nehéz fürtöket.
 ha tudsz, szerezz az ottani borból. azzal
 szeretnék koccintani veled, és ha kérdenéd,
 mire, azt felelném, hajdani nevetésünkre.

(MEGINT ELÖLRŐL)

megint előlről, megint másképp?
 az összetapadt barázdákat széjjeltépni?
 inkább csak egy helyben várnék –
 egy hely? onnan ki-, oda belépni,

képes felem, képtelenség. ez a csapda.
 szóban forgok, forog a szó bennem,
 és a föld kerek marad, mint egy labda,
 csak innom kell, aludnom, ennem,

de mint zsinór végén a nehezék,
 sosem jutok túl a nehezén.
 merülök és nehez-

telek.
 ehhez kellek
 én?

Somos Béla

TÜKRÖK

Ó Istenem hányféle látás
mennyi tükör a hült szobák
egymásba nyíló sok szerelme
a padló meg a mennyezet
között mennyi semerre tér
mennyi tükör mindegyik arcban
mind-mind-mind mást lát erre néz
kiált a múltja szól a sorsa
kinek-kinek amit idéz
mennyi tükör
törött
homályos
fényes
foncsora megkopott
mennyi tükör épen
romokban
mennyi torz tükör
otthonom
talán az Elvarázsolt Kastély
gyerekkori termeiben
grimaszolgatunk ahogy illik
elvarázsoltkastélyvilág
milyen bolondnak játszol minket
a tükörből ha ránk tekintett
kit látott mit lát Istenem
a bajban-jajban megneveltetsz
de jó ez a pár pillanat
a tükörből ki tudja honnan
valaki néz vagy visszanéz
szeme szemeddel egybevilan